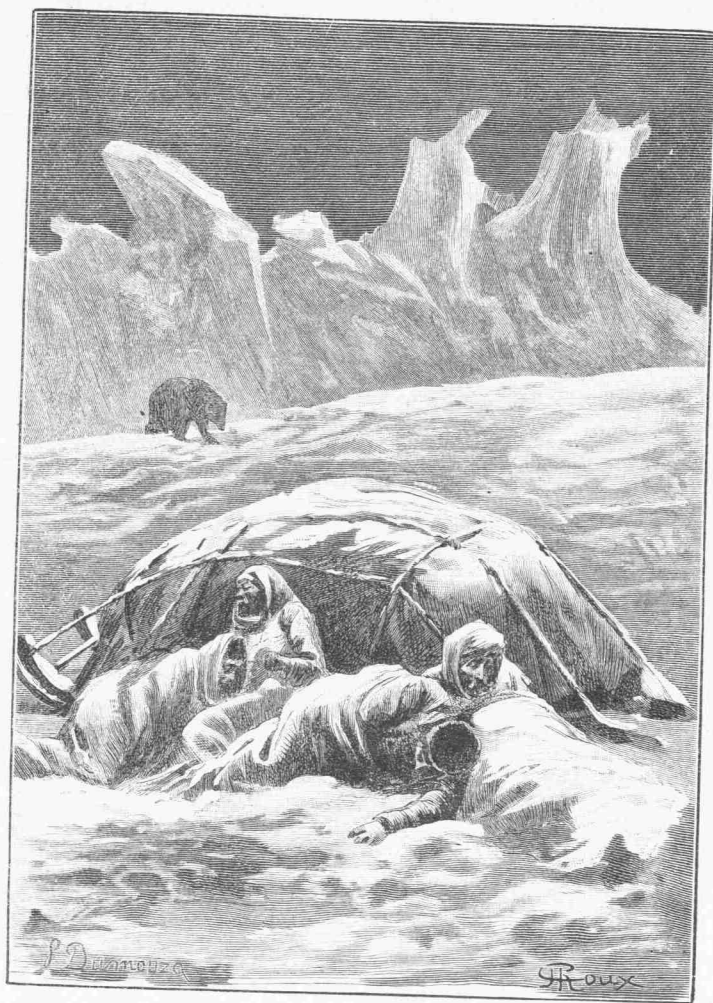

χτυπήσει κάτω καὶ νὰ πάγῃ 'ς τὴ Σύρα καὶ 'ς τὴν Ἀθήνα, ποῦ εἶχε καὶ τὴ δύναμι καὶ τὸν τρόπο νὰ πάρῃ σπουδαία ἔδρα, καὶ νὰ διδάσκη δυὸ τρεῖς ὥρες τὴν ἡμέρα ἀντὶς ὕψω, καὶ ἓνα μάθημα ἀντὶς ὅλα, καὶ νὰ ἀπολαβαίνει καὶ περισσότερα. Μὰ αὐτὸς μιὰ ποῦ κατατάχθηκε 'ς τὴν ἱερὰ ἐκείνη φάλαγγα τῆς πατρίδας του δὲν ἐννοοῦσε πειὰ νὰ λιποταχτήσῃ, κ' ἐμείνε ἐκεῖ ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Ὡς καὶ

νοστιμιές,—καὶ ὅμως τὸ πρωτὸ τὸν ἔβλεπε πάντοτε φρέσκο 'ς τὴν ἔδρα του! ἓνα εἶδος Ἀνακρέων τῇ νύχτα, καὶ Ἰσοκράτης τὴ μέρα!

Μέσα 'ς αὐτὰ τὰ ὀχτὼ χρόνια ἔγραψε καὶ τὰ ποιήματά του. Τὰ πλειότερα βγήκανε τότε 'ς τὲς ἐφημερίδες· σὲ ξεχωριστὸ τόμο δὲν ἐδημοσιευθήκανε ποτές. Πολλοὶ ἀπ' τοὺς στίχους ἐκείνους ἔχουνε τὴν «ἁγία φωτιά» μέσα τους, μὲ ὅλη τὴ Σούτσικη ῥητορεία τους.

Ὁ γενναῖος Βελλό, ἀποθανὼν ἐν ἔτει 1853 (σελ. 163).

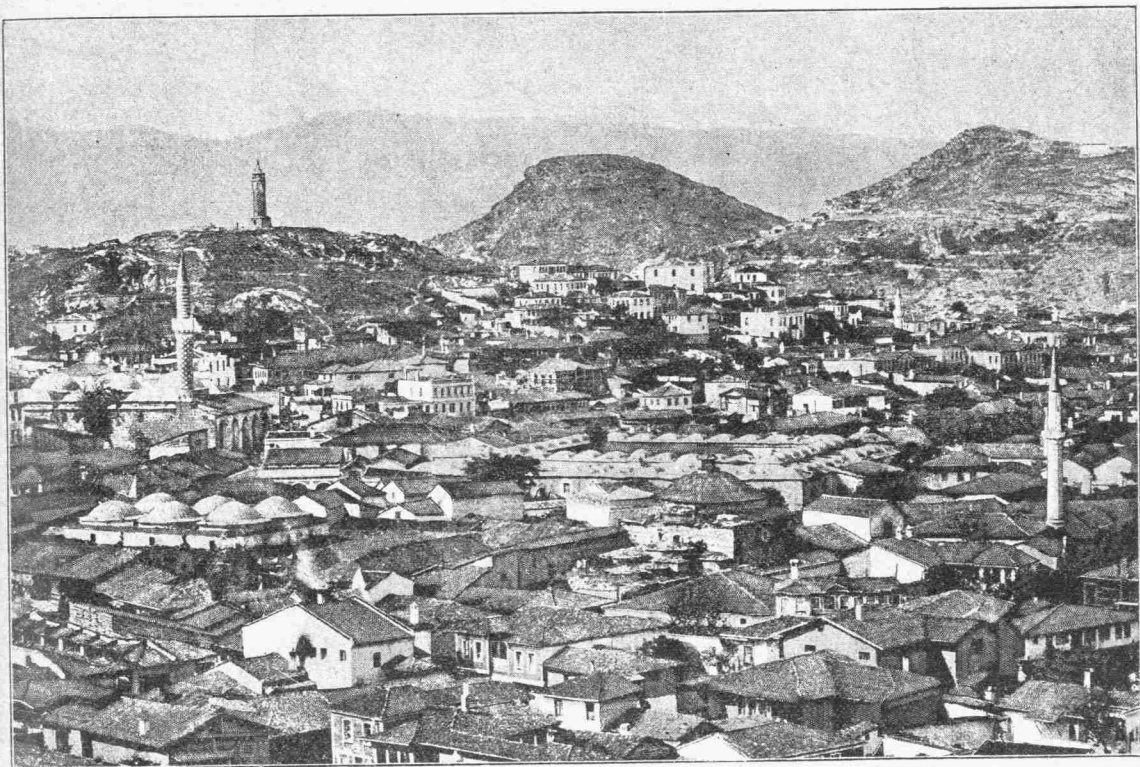
τὰ νησιώτικα του δὲν ἤθελε νὰ τ' ἀλλάξῃ, καὶ μόλις ὕστερα ἀπὸ χρόνια καταφερε ἓνας φίλος του νὰ τὸν φορέσῃ στενά.

Μαζὶ μὲ τὰ νησιώτικα φύλαγε καὶ τὸ «χορβαρταλίκι» 'ς τὴν καρδιά του. Πρέπει νᾶτανε σιδερένια κράσι, γιατί νύχτα πάνω τῇ νύχτα τὸ διασκέδαζε μὲ τὰ παιγνίδια καὶ μὲ τὲς πατινάδες. Φυσικὰ ἢ συντροφικὰ του ἦτανε διαλεκτή, καὶ τοῦτανε ἀνοιχτὰ καὶ τὰ καλλίτερα σπίτια. Ἡ διασκέδασίς του δὲν ἦτανε τῆς ταβέρνας, ἦτανε νὰ ποῦμε τοῦ σαλονιοῦ. Ὡς τὸ πρωτὸ λοιπὸν χορό, τραγοῦδι, καὶ χίλιων λογιῶν

Ἄν εἰς τὴ Σύρα μαθητῆς, πολὺ περισσότερο ἐδῶ καθηγητῆς καὶ συμπατριώτης, ἀγαπήθηκε ἀπὸ ὅλους. Οἱ μικροὶ τὸν ἐλατρεύανε μὲ ὅλο του τὸ αὐστηρό,—καὶ ἦτανε αὐστηρότατος 'ς τὴν παράδοσι— οἱ μεγάλοι πάλι τὸν ἀγαποῦσαν ἐπειδὴ ἄμα ἔβγαине ἀπ' τὸ Σχολεῖο ἐγινότανε ἓνα μαζί τους, 'ς τὰ παιγνίδια, 'ς τὲς πατινάδες, 'ς τὰ τραγοῦδια.

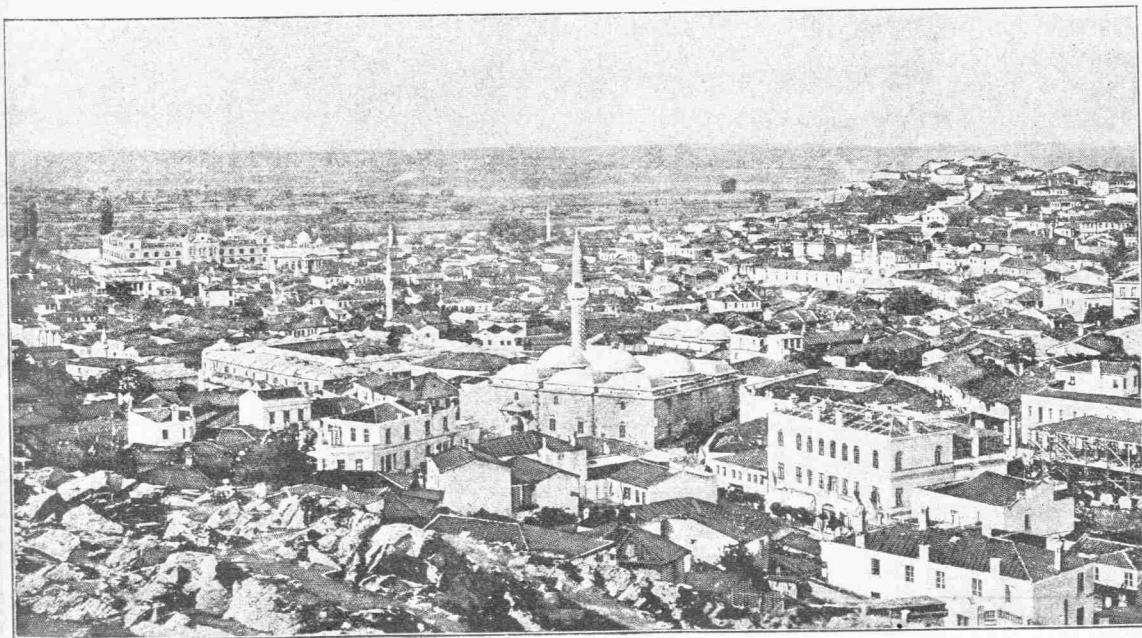
Τὰ τραγοῦδια τους ἦτανε τότε δυὸ λογιῶν τοῦ τόπου, καὶ φερμένα ἀπ' ἔξω ἀπὸ τότε, ὡς φαίνεται, εἶχε ἀρχίσῃ αὐτὴ ἡ ἀνωκατωσωῦρα τῶν τραγοῦδιῶν μας! ἀπ' τὴ μιὰ ἄκουες τό:

ΑΝΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ

Η ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΛΟΦΟΙ ΤΗΣ

[Ἐκ φωτογραφίας]

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΗΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΕΩΣ

[Ἐκ φωτογραφίας]